

[Erhard Jakobsen]

mægtig en faktor, fordi EF sammen med USA og Japan er de stærkeste økonomiske faktorer i denne verden, at man også fik USA og Japan med – i nogen grad i hvert fald – på den tankegang. Derfor har man reddet verden fra en verdenskrise magen til den, man havde dengang. Det er det første.

Dernæst har man også reddet – eller vil i hvert fald på længere sigt kunne redde – verden fra en verdenskrig. Der er intet medlem i dette ting, der vil være så rablende tosset, at hun eller han vil stå op og sige: pas på, nu kommer der snart en krig mellem Frankrig og Tyskland. Men det kunne et medlem for 40–50 år siden med sindsro stå op og sige i dette høje ting, for enhver ville vide, at det var der desværre en realitet i. I dag ved enhver, at det er rablende tosset at sige det. Hvis er skylden? Det er EFs skyld. Det er EF-samarbejdet, der har bragt Tyskland og Frankrig ind i et sådant samarbejde, ikke mindst økonomisk, at en krig imellem de to hovedkrigsforårsagere i Europa er udelukket.

Se, det er de store resultater af EF; det er dér, kampen står. Det gælder om at bevare disse store resultater i europæisk politik, og det gælder om at udvide dem. Enhver snak om at invitere den eller den til det eller det møde og lade det eller det sekretariat tage sig af de og de sager er bagateller, som er uden betydning i det store spil, hvor det virkelig gælder.

Det er da klart, at det må ærgre venstrefløjen at se, at der opnås politiske resultater som f.eks. dette, at kapitalismen i Vesten klarer sig gennem krisen aldeles strålende, hvor det østlige system knager og brager i alle sine fuger under den krise, som det gennemlever. Det må ærgre folk, som gerne så kapitalismen styrtet. Det er klart, det er et politisk resultat, som ikke er behageligt at blive konfronteret med.

Med hensyn til fremtiden vil jeg bare sige, at SFs taler har ret i at sige: det kommer til at gå langsomt. Ja, det gør det, og derfor er der ingen grund til at komme med nogen som helst hysteriske skrækkampagner om, at Danmarks så højt besungne suverænitet – hvor man så end skal finde den, på hvilket område det nu måtte være – vil blive taget fra os. Det er der ikke nogen som helst der drømmer om. Danmark behøver såmænd ikke at være øm over sin suverænitet, for den spiller nok ikke den store rolle i verdenspoli-

tikken, og det gør den vel heller ikke for os i og for sig, for vi er vant til, at vi er nødt til at rette os efter andre på næsten alle punkter. Det ved vi, sådan er landets stilling i kraft af dets størrelse. Men engelsk suverænitet spiller en rolle, og fransk suverænitet spiller en rolle, og hvis vi skal afgive noget af vores, så skal disse lande afgive noget af deres, og det gør de ikke, i hvert fald ikke i en overskuelig fremtid.

Man kan føje alle mulige udenlandske navne på forskellige planer og lægge dem ned i den ene skuffe efter den anden. Jeg hilser med glæde disse planer, for de viser, at der er folk, der forsøger at have visioner, der er folk, der forsøger stadig væk at skubbe på den maskine, som også efter min mening bør arbejde – og bør arbejde stærkere, end den gør nu.

Afslutningsvis blot dette. Regeringen kan regne med at have CDs fulde støtte i den holdning, man indtager til dette spørgsmål, og skulle regeringen letsindigt vove sig lidt videre ud i retning af europæisk samarbejde, så vil vi hilse det med endnu større tilfredshed.

Niels Helveg Petersen (RV):

Det er det radikale venstres principielle synspunkt, at det europæiske politiske samarbejde skal foregå inden for de bestående rammer, det vil sige, at det, som det hele tiden har været tænkt, skal være et samarbejde uden institutionel overbygning og uden overnational karakter. Det skal være et samarbejde, hvor man mødes, hvor man drøfter anliggender, hvor man rådslår med hinanden, og hvor man, hvis man er enige, og når man er enige, også kan indtage fælles standpunkter. I så henseende adskiller det europæiske politiske samarbejde sig ikke fra det nordiske. Det var grundlaget forud for folkeafstemningen, at sådan skulle det europæiske politiske samarbejde udfolde sig, og det bør fortsat være grundlaget.

Jeg synes ikke, det er en skindebat eller en overflødig debat at diskutere udviklingen i det europæiske politiske samarbejde, tværtimod. Vi kan se tilbage på, at der inden for rammerne af det europæiske politiske samarbejde er sket en række fornuftige vedtagelser, at de europæiske lande i fælleskab har kunnet nå frem til forstandige synspunkter. Det